

socialdemokratiske Parti, der stod bagved og trak i Traadene. Som Forholdene er nu efter Indførelsen af Forholdstalsvalg, vil det være vanskeligt at faa et enkelt Parti, der ene magter at bære en Regering frem. Men det er saare skæbnesvangert, naar det er det lille Parti, der sidder med Ansvaret, og det store Parti, der staar bagved og trækker i Traadene, og derfor fik det radikale Venstre at sande det gamle Ord om, at naar man spiser Kirsebær med de store — og de store var her Socialdemokratiet —, saa faar man Stenene i Hovedet.

Man har spottende talt om de mange stærke Mænd i den nye Venstreregering. Det forekommer mig, at disse Udtalelser bærer den Farve, som der blev talt om i Gaar, nemlig den gule Farve, for i den tidligere Regering sad ganske vist en særdeles stærk Mand, men han var til Gengæld saa stærk, at de andre ved Siden af ham vanskeligt fik Plads til at gøre sig gældende, og over ham eller ved Siden af ham fandt man det stærke socialdemokratiske Parti. Jeg mindes, at der en Gang for en Tid siden har været en anden Statsminister her i Danmark, der talte om sin bevidste Styrke. Heldigvis er der ingen af de nuværende Ministre, der har talt om deres Styrke, men jeg vil haabe, at den Styrke, som Vælgerne har givet dem, maa være saa kraftig, at de maa have Styrke til at drive en fast og besindig Politik, fast og besindigt tage fat paa de Opgaver herhjemme, som har ligget for, og som fremdeles ligger for og maa løses.

En af de Opgaver, der først laa for, da den nye Regering blev dannet, og en Opgave, som man fra alle Sider erkendte Nødvendigheden af, var den at skaffe Arbejdsfrihed og Arbejdstryghed herhjemme. Thi takket være den Generalstrejke, som de fleste af de to Partiers Talere kredser om mer eller mindre nær, takket være dens Udlobere, saa var Arbejdsfriheden og Arbejdstrygheden herhjemme næsten blevet en Saga. Jeg skal ikke følge ærede Medlemmer fra den Side ind paa en Omtale af Generalstrejkens politiske Side, jeg skal blot til det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen sige, at det var særdeles heldigt, at det ærede Medlem — selvfølgelig ganske tilfældigt — havde Knud Berlins Bog i Lommen i Gaar, da den højtærede Formand afbrød ham. Det glædede mig at høre det ærede Medlem oplæse Citaterne af Hr. Berlins Bog, men jeg tror, at det ærede Medlem glemte een Ting, nemlig at Hr. Knud Berlin ikke kunde være vidende om, at man vilde faa en Statsminister i Danmark, der vilde nægte at fungere,

indtil Eftermanden blev udnævnt. Med Hensyn til Arbejdstrygheden var Forholdet som bekendt blevet et saadant her i Landet, at ved et saa vigtigt Transportcenter som Københavns Havn var de Strejkevagter, der gik og hindrede arbejdsvillige Hænder i at komme til at udføre samfundsnødvendigt Arbejde, den øverste Myndighed. At slikt ikke kunde fortsættes, var Vælgerfolket i Danmark saa fuldstændig klart over, og det var en af Anledningerne til, at man fældede Dommen, som man fældede den.

Nu bagefter er det ganske interessant at se, hvorledes disse Forhold har virket ind, bl. a. paa den Handelsbalance, som man nu fra den anden Side taler saa meget om. Kaster vi et Blik paa Tallene for vor Udførsel i April og Maj Maaned af forædlede Landbrugsprodukter, saa ser vi dér Generalstrejkens Eftervirkninger tale deres tydelige Sprog. Saa ser vi, at af Flæsk, Kød og andre Slagteriprodukter, af Mælk, Fløde, Smør, Ost og Æg er der efter statistiske Beretninger i April Maaned kun udført for 13¼ Mill. Kr., medens Tallene for Maj Maaned viser, at der af de samme Varer da er udført for 82¼ Mill. Kr. Sammenligner man altsaa disse to Tal, 13¼ Mill. Kr. og 82¼ Mill. Kr., saa ser man Generalstrejkens Eftervirkninger tale deres saare tydelige Sprog, og saa forstaar man, at det ikke blot var Arbejdstryghed og Arbejdsfrihed for Arbejderne, der maatte skaffes til Veje herhjemme, men at det var Arbejdstryghed for alle de producerende Erhverv — og ikke mindst det danske Landbrug —, som det var nødvendigt blev sat i Højsædet. Og det er det, der nu heldigvis er naaet, saaledes at vi i nogen Grad har faaet Arbejdsfrihed og Arbejdstryghed. Og her tror jeg, at vi ikke blot skylder den nusiddende Regering Tak derfor, men jeg tror, det er Følgen af den Vælgerdom, der blev udtalt saa klart og tydeligt, at ingen kunde tage fejl af, at det, som det store Flertal af Vælgerfolket i Danmark nu ønskede, det var Arbejdsfrihed og Arbejdstryghed og Produktionstryghed, saaledes at man virkelig kunde tage fat paa et Arbejde i Tillid til, at det hele ikke løb i Skuddermodder.

En anden Opgave, som den nye Regering maatte tage fat paa, var den, der peger hen paa de økonomiske, de finansielle Forhold. Det har i en Aarrække set saadan ud her i Danmark, som om man kun kunde have to forskellige Finansministre, nemlig den højtærede nuværende Finansminister, Hr. Neergaard, og den tidligere Finansminister, Hr. Brandes. De to har skiftet som Finansministre i en Aarrække her i